

[Erik Eriksen.]

år har denne støtte ikke været at finde hos det radikale parti. Jeg bestrider ikke, at personlige forhold måske kan spille ind — hvad ved jeg. De to fremtrædende radikale ledere, hvem jeg i den forstand aldrig har sagt andet om end dette, at de var personligheder, disse to herrer falder nu for aldersgrænsen. Jeg tror, at de har spillet en meget væsentlig rolle ved placeringen af det radikale parti i de sidste års politik. Der kan næppe være nogen tvivl om, at de har haft den altafgørende indflydelse. Alligevel indrømmer jeg blankt, når vi nu er ved dette historiske — og jeg har sagt før, at jeg mindes dette samarbejde med glæde — at det er mit indtryk, at det lederskab, som jeg lige har nævnt, og som nu ikke søger genvalg, i enhver situation har skelet til socialdemokratiet og til, hvad dette parti ønskede og eventuelt ville angribe det radikale parti for. Der var aldrig tale om en ideologisk opfattelse, som man ville sætte noget ind på eller for. Jeg har egentlig aldrig følt det stærkere end nu — navnlig efter at have hørt den højtærede økonomiministers tale — hvor langt 1905 rakte frem.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann var i går inde på at tale om venstreidealer, sådan som de udsprang af bondedemokratiet. De har nu ikke været i høj kurs hos det radikale parti, ikke engang i Politikens søndagsudgave. Jeg mener, det med megen tydelighed fremgår, hvor partiet nu er endt. Jeg behøver ikke at gentage, at det er min opfattelse, at partiet er bundet af regeringens åbningstale, af det program, som denne tale afstikker, også med hensyn til kildeskat og meget andet. Hvad sagde man fra radikal side om kildeskat? Hvad sagde man om skattefradragsrettens bevarelse o. s. v.? Det kom jo ikke med, og jeg vil ellers indrømme, at det ærede medlem hr. A. C. Normann, det radikale partis politiske ordfører, ikke glemte noget i sin afslutning, hvor han skulle have det hele med.

Det ærede medlem talte om forskellen på venstres og det konservative folkepartis skatteprogram og så det radikale forslag, som jo er en skitse, der er vedtaget på et radikalt møde ude i landet, og som ikke foreligger her i det høje ting. Jeg må indrømme, at der er enkeltheder i det radikale program, som for mig at høre lyder fornuftigt. Men for en klarheds skyld og for netop at få understreget, hvor frit og selvstændigt det radikale parti står, må jeg spørge det ærede medlem: vil det ærede medlem i dag love, at dette forslag, sådan som vi har fået det omtalt i tinget, og sådan som vi kender det fra pressen, uanset valgets udfald vil blive fremsat her i tinget? Hvis jeg umiddelbart måtte, ville jeg spørge: sker det umiddelbart efter valget, og er det noget, der sker i alle tilfælde? Det ville være ganske interessant at høre, for jeg er nemlig temmelig sikker på, at heller ikke her kan vi regne med radikal selvstændighed.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann var i går også så venlig at tale om forskellen på oppositionens og regeringspartierne skatteforslag. Han talte om dem som henholdsvis letsindighed og ansvarlighed. Men hvorledes er det nu med den radikale trofasthed og ansvarlighed? Lad mig holde mig til det ærede medlem, for vi mødes jo nok engang ved lejlighed i Fåborg pr. Varde. Må jeg minde om, hvad det ærede medlem er valgt på, minde om den ganske bestemte og klare linje. Det ærede medlem begyndte i 1953 med at fastslå, at han lod sig vælge på kravet om et skattestop. I den valg-pjece, han udsendte i Esbjerg-Guldager kredsen, hedder det bl. a. — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat og måske et par enkelte senere, for jeg vil gerne have det stedfæstet også i tidenden—:

„I finansudvalget har Bertel Dahlggaard ført en konsekvent og virkningsfuld besparelspolitik. Og igennem 4 år har det radikale venstres formand, Jørgen Jørgensen, og partiets rigsdagsgruppe krævet hårdhændet skattestop. Bliver